

מה הריץ צעיר בן 19 להקים מחתרת שליש אחד?

"איפה למדת להשתמש בנשק?" שאר השוטר את הצעיר ששכב בבית-החולים "הדסה" בירושלים. הצעיר, ראיד סלמן אל-חסן אלי-חטיב, השיב: "בבית-הספר התיכון. וגם בבית-הספר למורים, באירובי. כל שבוע היונו מקבלים 100 דקות אימונית פעמיים 50 דקות, בשני ימים נפרדים." הידע שצבר הספיק לו להקים מחתרת של איש אחד, לחסום את כביש אברדיס-בית-לחה ולפתוח באש על מכונית פרטית שעברה שם. ולאחר מכן, לנהל קר שוטף עם יחידה גדולה של חיילים ושוטרים.

השבוע עמד מול שופטיו, באחד מחדרי מוכצר המשטרה של רמאללה. בסך הכל בן 19, ערוב וגלמוד, אינו מכין מילה מן הנאמר — גם כאשר הנאמר יכול היה לעלות לו בחייו. האדם היחידי שהוא השתוקק לראות — לא בא. אביו, שעבר לגור בבית שכור בכפר עזרייה, נעדר משלוש ישיבות בית-המשפט הצבאי. בנו, שהתייתם מאמו בגיל שלוש, ישב בין סורגי העין של תא-הנאשמים, ובסוף היום השלישי קם על רגליו, כדי לשמוע כי המחיר שעליו לשלם הוא —

25 שנה!

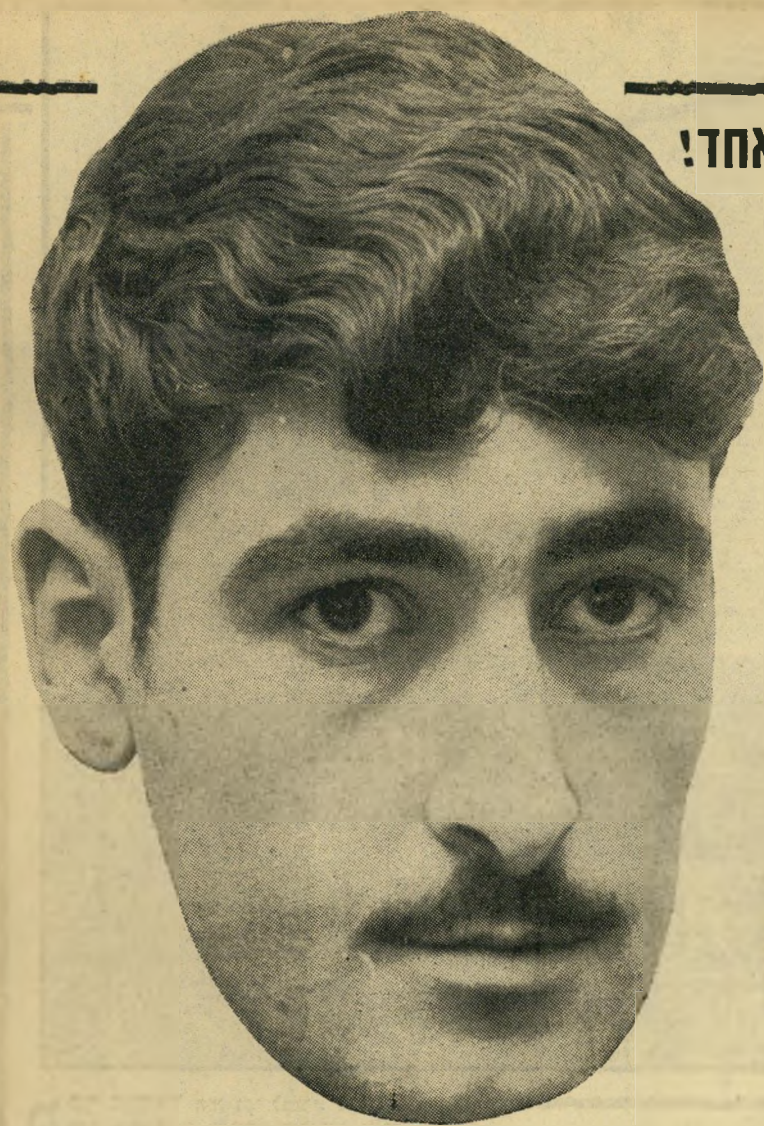
קבר אותם באחת המערות באברדיס. כאשר טייסיר סיפר לי על הנשק, הצלחתי לשכנע אותו להגיד לי היכן הנשק קבור. לאחר מכן לקחתי את החברים, ואברהים, בנו של

זהו סיפורו של הטרוריסט הבני דד, כפי שהוא כתב אותו בעצמו, ואשר שימש חומרי-ראייה בבית-המשפט הצבאי:

אני אישית מאמין באלוהים ויש לי אמונה, שמי שנופל במערכה הוא קורבן קדוש לאלוהים. אנחנו הדרוזים בדרך-כלל נפרדים מאחרים. האנשים לא סובלים אותנו בגלל דתנו, ואני הפכתי להיות מת-בדל מאנשים.

רוח ההרפתקנות נכנסה בי, ואחרי שיש ראל כבשה אותנו לא ידעתי את התנהגות השלטונות הישראליים כלפי הדרוזים. שיש להם יחס מיוחד. נפגעתו כאשר שמעתי שדרוזי אחד מהכפר שלי, נפצע.

אני רוצה לחזור לסיפור עצמו. כאשר הצבא הירדני עזב נשק, אחד החברים שלי, טייסיר עמרן מורר, מצא שני רובים אנגליים וסטן ושלוש רצועות עם כדורים. הוא

עקבתי מאחורי גדר-האבנים, כשבידי אקדח טעון ועל ראשי כפייה לבנה עם פסים שחורים. יריתי שניים או שלושה כדורים לעבר המכונית.

היה לילה חשוך. עזבתי את המקום לכיוון בו היה האקדח מוסתר קודם לכן. הסרתי את הכפייה ועטפתי בה את האקדח. בי הגיעי לביתו של אברדיס שמתי את האקדח בגדר-האבנים. משם הלכתי לחנות של אחי רפיק ושותפו טייסיר. שאלתי אותם אם יש מכירה.

כעבור חמש דקות נפרדתי מהם לשלום והלכתי הביתה. כעבור חמש דקות עזבתי את הבית לחנות, באומרי לאבא שאני הולך לראות מתי יסגרו את החנות.

יריתי, יריתי, יריתי

ב דרך נכחו לעברי כלבים, והסיוורים ש' היו במקום הרגישו בי והתחילו להאיר את השטח בפרויקטורים.

הלכתי לעבר המקום של הרובה. הוצאתי אותו והשארתי את האקדח ברשותי. כאשר ראיתי שכוח הסיוור הגיע למעשה לעשרים איש, והם לא רחוקים ממני, יריתי כדור מהרובה כדי להעסיקם — ונסוגתי לכיוון ההר. בכל זאת לא עזבו אותי, וגברה התאורה בכל השטח.

שוב יריתי כדור כאשר הם התקרבו אלי, ושמעתי שאחד נפגע.

פחדתי, וברחתי לכיוון ההר. שוב יריתי כדור על סלע, וכפי הנראה מהחלקים של הסלע שצפו נפצע עוד מישהו.

את הרובה החלטתי להסתיר במקום, וברחתי כשהאקדח נשאר אצלי. בדרכי נתי קלתי בסיוור. היו קרובים אלי והתחילו לירות לעברי. יריתי מהאקדח וניששהו צעק שנפצע. חבריו באו לעזרתו, ואני ניצלתי את ההזדמנות וברחתי לעבר הבית, כשאש יריות חזקה מכל הצדדים נורתה לעברי. הרגשתי שנפגעתו ברגלי מחמישה כדורים. כשאני שותת דם הצלחתי להגיע לבית שלי, וכשדפקתי על הדלת פתח אבי, ראה אותי שותת דם. הכניס אותי למיטתו בחדר אבא.

לאחר שהשכיב אותי שאל אותי מה קרה. סיפרתי לו שיריתי על סיוור יהודי והסיוור נפגע בי. אבא שאל אותי ממה יריתי, ויר אמרתי לו: מהאקדח שלו. אבי לקח את האקדח מידי וורקו לבאר, בחצר הבית. הפשיט אותי והלביש לי פיג'מה. למחרת בבוקר, בשעה חמש בערך, הופיע הצבא ואבי אמר להם: "אתם מחפשים את הפצוע, הוא כאן."

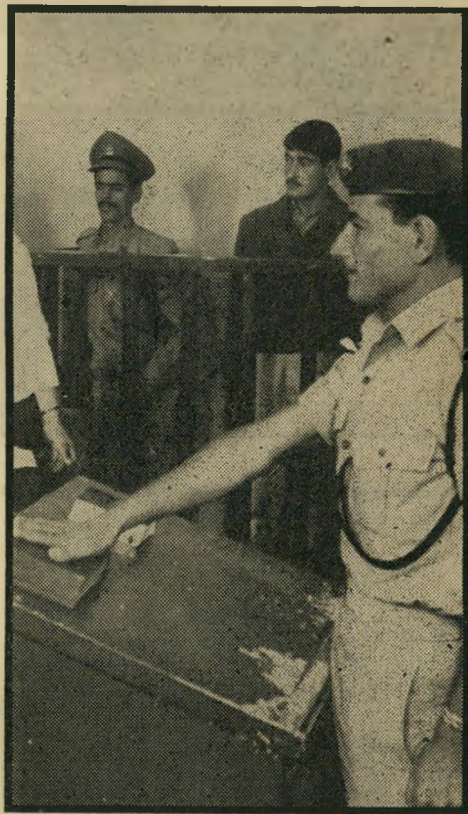

האקדח ומקום הנשק
קצין מישמר הגבול מתאר לבית-המשפט את פרטי המצוד, על גבי מפה. על שולחן השופטים — האקדח שממנו ירה אל-חטיב, קשור בחוטים לשם אריזה בשק המוצגים.

השייך נסר, ושנינו הלכנו למערה והוצאנו את הנשק שנמצא שם. כעבור שבוע ימים אברהים וטייסיר באו אלי ואמרו שהם לא רוצים להיות מעורבים בעסק. אמרתי להם תיהווה, אתם מכירים את הסוד שלי בעניין הנשק.

פתאום — מכונית

ב יום המוקרה, ביום החמישי בשעה שבע פחות שבע דקות, לקחתי את האקדח ממקום הסתר כדי לצרפו לאחד הרובים. כשהיה בידי האקדח, והלכתי לכי

שני דרוזים
האחד הוא רב-סודר סלים אבו עטלי, שנפצע בעת הרדיפה אחרי הדרוזי ה' שני, סלמן אל-חטיב, העומד בתא-הנאשמים.